

Arrest

nr. 313 325 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun-origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp [A.], district Khogyani, provincie Nangarhar. U bent traditioneel gehuwd met [B.N.] en samen hebben jullie 4 kinderen.

Lang geleden werkte uw vader voor een gezondheidsstation. Toen u nog student was, begon u te werken voor een winkel van auto-onderdelen van een leerkracht in Jalalabad. Nadien verhuisde hij zijn winkel naar Kabul en ook daar werkte u een jaar. Vervolgens startte u in [S.N.] (Kabul) een eigen winkel voor auto-onderdelen. Na een jaar stopte u met uw winkel en op 3 september 2012 begon u te werken voor het Afghaans bedrijf National Fuel Corporation Limited (NFC) in [S.N.]. Het bestond uit een aantal dochterbedrijven en er werkten ook buitenlanders, waaronder Amerikanen. Het bedrijf leverde brandstoffen aan Afghaanse en buitenlandse militaire basissen, bedrijven en organisaties. Daarom werd het bedrijf in het

verleden al tweemaal belaagd door de taliban en Daesh. Vervolgens werd het bedrijf sinds 2014 beveiligd door checkpoints van de overheid en werden er rondom rond containers geplaatst. U werkte er als schilder van tanks en vrachtwagens. Aanvankelijk ging u om de 1 à 2 maanden naar huis. Uw familie werd regelmatig door vrouwelijke dorpelingen beledigd omdat u voor de buitenlanders werkte. Tussen 2016 en 2019 werd u een vijftal keer door de taliban opgebeld en bedreigd. U werd uitgemaakt als ongelovige en diende uw job te verlaten. Als ze u zouden oppakken, zouden ze u niet in leven laten. Ook werd van u geëist dat u met hen zou samenwerken, hetgeen u weigerde. U bracht het hoofd van het bedrijf op de hoogte van de dreigtelefoontjes, maar die kon u enkel tot voorzichtigheid aanmanen. U veranderde meermaals van telefoonnummer en ging sindsdien nog slechts om de 4-5 maanden naar huis. Ook uw vader ontving gedurende deze periode thuis 2 dreigtelefoontjes. Uiteindelijk maakte uw vader de taliban wijs dat u Afghanistan heeft verlaten. Sinds 2019 kende u geen problemen meer. Op 15 augustus 2021 was u aan het werk in het bedrijf toen u hoorde dat de taliban Kabul waren binnengevallen. Daarop vluchtte u samen met collega [H.] richting Paktya Kot. Daar nam u contact op met uw vader en hij regelde uw vertrek uit Afghanistan. Op 28/5/1400 (Afghaanse kalender, komt overeen met 19 augustus 2021 in de Westerse kalender) vertrok u alleen uit Afghanistan, uit schrik voor de taliban. In Teheran (Iran) werd u opgesloten en mishandeld. Uw gsm met tal van foto's op zou er afgenomen zijn. De smokkelaars stuurden uw familie video's waarop u naakt te zien bent en waarop anderen mishandeld worden om zo meer geld te kunnen krijgen. Na het betalen van een fikse bedrag werd u uiteindelijk vrijgelaten en kon u uw reis verderzetten. Via Turkije, Italië – waar u vingerafdrukken afstond – Zwitserland en Frankrijk reisde u door naar België. Op 19 mei 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Sinds uw vertrek wordt uw familie door dorpelingen beledigd. Ze maken u uit als ongelovige omwille van uw werk met buitenlanders. Omdat de taliban wisten dat u het land verlaten had, kwamen ze ook meermaals langs en doorzochten uw woning. Daarom zijn uw echtgenote en kinderen sinds ongeveer 20-25 dagen (komt overeen met augustus 2023) bij uw schoonvader gaan wonen. Uw moeder woont sindsdien bij haar broer [M.] in [P.] en uw vader wisselt steeds tussen deze twee adressen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees u vermoord te worden door de taliban omwille van uw werk voor dat bedrijf met buitenlanders en omwille van uw vlucht naar het buitenland.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader; een recente werkbadge en een kopie van een oudere werkbadge; een appreciatiebrief van uw werk; uw werkcontract; een inschrijving als nieuwe medewerker van uw werk; een attest van uw werkgever waarop staat dat u er werkt sinds 3 september 2012; kopieën van verschillende foto's van uw werkplaats, van uw collega's, van vrachtwagens die u schilderde; kopieën van verschillende foto's van u opgesloten in Teheran; een enveloppe waarin de documenten u werden opgestuurd uit Afghanistan. Ook legde u nog een USB stick neer over uw opsluiting in Teheran. Daarop staan 3 foto's van u en vier filmpjes. Op twee filmpjes is te zien dat u vastgebonden bent en met andere personen in een ruimte zit. Op een ander filmpje zijn enkele personen te zien die in een kamer zitten en verwond zijn. Op nog een ander filmpje is te zien dat er bij een persoon een oor verwond wordt. Uw advocaat stuurde nog een link door van dezelfde video die gemaakt is toen u met verschillende andere personen werd vastgehouden in Teheran. U bent de derde persoon links in beeld. Er werd via facebook ook een video verspreid van u en andere gevangenen naakt in een compromitterende houding, maar die video heeft u niet.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u onderweg naar België in Teheran door smokkelaars anderhalve maand opgesloten en mishandeld bent. U werd geslagen op uw hoofd en uw hand raakte ook gewond (CGVS I p. 7 ev.). U legde een USB-stick neer met verschillende video's waarop u samen met andere personen in een kamer te zien bent en bedreigd werd. Ook legde u een video neer van een persoon die verwond wordt aan zijn oor. Ook werd er een video gemaakt van jullie naakt in compromitterende houdingen, maar die video bezit u niet meer. Al dat beeldmateriaal werd naar familie gestuurd om geld af te troggelen. U heeft nog steeds veel last van uw hand en neemt hiervoor medicatie. U deelde uw ervaringen met een dokter en die zou u hebben aangeraden met een psycholoog te gaan praten. U weigerde dit omdat in Afghanistan enkel gekke mensen dit doen (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 11). U legde echter op geen enkel moment medische attesten neer om deze beweringen te staven. Om op passende wijze aan uw verklaringen hieromtrent tegemoet te komen, werden er u evenwel steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS.

Zo werd u bij de start van de onderhouden gevraagd of u in staat was het onderhoud te doen, waarop u positief antwoordde (CGVS I, p. 2; CGVS II p. 2). Er werd aangegeven dat u steeds om een pauze mocht vragen (CGVS I, p. 2, 9; CGVS II, p. 2, 11). U gaf nooit aan een extra pauze nodig te hebben, integendeel, u verklaarde dat het ook goed was als u geen pauze zou krijgen (CGVS I, p. 2). Er werd evenwel een pauze ingelast. Na de pauze werd u gevraagd of het mogelijk was voor u om verder te gaan en of de pauze deugd deed (CGVS I p. 9; CGVS II, p. 11). U antwoordde hier bevestigend op. U vroeg doorheen het verdere verloop van het onderhoud niet meer om een bijkomende pauze noch bleken er zich verder momenten voor te doen waarbij u, omwille van pijn, moeilijkheden kende om verder deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Verder maakte u zelf ook op geen enkel moment melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de onderhouden kon verhinderen. Tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS bleek bovendien dat u in staat was om op alle vragen te antwoorden en uw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd nog expliciet gevraagd of u alle vragen en de tolk goed begrepen hebt. U antwoordde bevestigend (CGVS I p. 23; CGVS II p. 19-21).

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat u geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs neerlegde om uw identiteit te staven. Zo bent u niet in het bezit van uw taskara. Bovendien kan u geen aannemelijk uitleg verschaffen waarom u uw taskara niet kan voorleggen. Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u dat uw taskara nog in Afghanistan ligt, zonder meer (Verklaring DVZ vraag 27). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS beweerde u echter dat u uw taskara achterliet in uw bedrijf. U hebt niet aan uw taskara gedacht toen de situatie verslechterde. U stelde dat u bewijzen en een appreciatiebrief van uw bedrijf heeft, maar dat u niet aan uw taskara gedacht heeft (CGVS I, p. 5). Bijkomend is het frappant dat u dan tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat u al uw documenten achterliet in het oliestation en dat u uw vader hiervan op de hoogte bracht om zo de documenten op te halen (CGVS II, p. 19). Dat uw vader dan uw documenten ging ophalen, maar dan niet eveneens uw taskara zou hebben kunnen terug krijgen / meegenomen is wel opmerkelijk en weinig ernstig. Moet bovendien worden opgemerkt dat, zoals uit wat hieronder zal blijken, er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden bij NFC en bijgevolg evenmin aan uw beweringen dat uw taskara op uw werk achterbleef (zie infra). U kan aldus geen overtuigende en aannemelijke verklaring geven om uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit voor te leggen of te rechtvaardigen. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorlegt dan toch minstens een aannemelijke uitleg kan geven om zijn onvermogen dienaangaande te rechtvaardigen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent uw identiteit, zonder dat hiervoor een nuttige verklaring wordt gegeven, houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u merkwaardig genoeg wel een kopie van de taskara van, naar u beweert, uw vader kon voorleggen en u dus wel degelijk het belang lijkt te beseffen van een dergelijk document en het aantonen van de identiteit. Dit document kan echter geen ander licht werpen op bovenstaande vaststelling. Vooreerst betreft het een kopie en hebben kopieën slecht een beperkte bewijswaarde gezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Als het al zou vaststaan dat het document uw vader betreft, quod non, dan heeft dit enkel betrekking op uw vader zijn identiteit maar spreekt het zich geenszins uit over uw identiteit.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Uit uw verklaringen komt naar voor dat u Afghanistan heeft verlaten en er niet kan terugkeren omwille van uw werk als schilder van vrachtwagens bij een bedrijf dat olie leverde aan Afghaanse en buitenlandse militaire basissen, organisaties en bedrijven (CGVS I, p. 5 ev.; CGVS II p. 6 ev.).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt effectief voor dit bedrijf te hebben gewerkt gelet op uw vage en onsamenhangende verklaringen.

Zo beweerde u aanvankelijk dat NFC een Afghaans bedrijf is waar ook buitenlanders werkten. U wist echter niet te zeggen of de buitenlanders partners waren of enkel voor het bedrijf werkten (CGVS I p. 16). Verder kon u enkele voornamen van leidinggevenden van het bedrijf opsommen, maar hun familienamen kende u niet (CGVS I p. 17). U zou nochtans 9 jaar voor dit bedrijf hebben gewerkt (CGVS II, p. 10). Nog verwees u gedurende uw ganse gehoor steeds naar het bedrijf met de naam NFC. U beweerde dat het bedrijf steeds dezelfde naam heeft gehad. U maakte nooit melding van een bepaalde sectie onder een andere naam waarvoor u zou gewerkt hebben (CGVS I, CGVS II, CGVS II, p. 14). Pas nadat u er op werd gewezen dat op een van de documenten die u voorlegde een andere naam stond, met name Maihan International Truck Transport, beweerde u dat u eerst werd betaald door NFC. Toen het bedrijf groeide, werd het onderverdeeld in secties. U viel onder de sectie transport met de naam Maihan International Truck Transport en werd sindsdien door hen betaald (CGVS II p. 19). Het feit dat u pas na confrontatie met de door u neergelegde documenten melding maakt van deze opsplitsing komt dan ook ongeloofwaardig over.

Ook over het verdere bestaan van het bedrijf waar u toch 9 jaar lang zou gewerkt hebben, legde u vage verklaringen af. Zo beweerde u dat het bedrijf niet meer bestaat sinds de Taliban Afghanistan hebben veroverd. Vervolgens stelde u dat het bedrijf misschien wel nog bestaat, maar dat de mensen die er werkten, zijn weggegaan. Later beweerde u dan weer dat er nu geen buitenlanders meer zijn in Afghanistan en dat het bedrijf misschien niet meer bestaat (CGVS I p. 5; CGVS II, p. 14). Ook over de problemen of het lot van uw collega's wist u bitter weinig te vertellen. U vermeldde wel dat 2 studenten waarmee u werkte naar het buitenland gevlucht zijn (CGVS I, p. 17). U stelde verder dat na de val iedereen is weggelopen. Het zou kunnen dat ze problemen kenden, net als u. Herhaaldelijk gevraagd naar welke problemen uw collega's zouden hebben gekend, bleef u rond de pot draaien en antwoordde u in vage verwoordingen dat mensen die voor dergelijke bedrijven werkten, steeds in gevaar waren. U verwees naar collega's in het algemeen – zonder een naam te noemen – en haalde weliswaar aan dat er een huis in brand gestoken is (CGVS I p. 22). U kwam echter niet verder dan het uiten van deze vage blote beweringen. Later werd nogmaals gevraagd naar concrete problemen die uw collega's bij het bedrijf zouden hebben gekend, maar na 4 keer hiernaar gepolst te hebben, bleef u in vage termen spreken over bedreigingen die iedereen die voor buitenlanders zou hebben gewerkt kregen. Wie ver woonde, zou meer problemen hebben gekend dan wie in de stad woonde. Uiteindelijk stelde u geen contact meer met collega's te hebben gehad en het niet te weten (CGVS II p. 17-18). U kwam opnieuw niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen. Van een verzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u niet informeerde naar het lot van uw bedrijf en de personen met wie u jarenlang samenwerkte, wat nochtans van belang is daar dit zou toelaten een duidelijk zicht te krijgen op de risico's die u mogelijks loopt ingeval van een eventuele terugkeer, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw problemen en doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien legt u geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs neer betreffende uw werkzaamheden. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond (zie hoger), waardoor er dus geen zekerheid is dat de door u neergelegde werkdocumenten uw persoon betreffen.

*Verder spreken enkele door u neergelegde documenten bovendien uw verklaringen tegen. Wat betreft het attest van National Fuel Corporation, dd. 12 september 2021, betreffende uw werkervaring, staat in dit document merkwaardig genoeg vermeld dat u er werkte van 3 september 2012 tot **10 augustus 2021**. Nochtans beweerde u zelf dat uw laatste werkdag de dag van de val was, met name op **15 augustus 2021** (CGVS I, p. 15). Wat betreft het werkdocument van Maihan International Truck Transport, dd. 7 augustus 2021, dringt de vraag zich op waarom het bedrijf u dit document zou hebben afgeleverd op 7 augustus 2021, op een moment dat er voor u nog geen sprake was om het bedrijf én Afghanistan te verlaten. Bovendien staat in dit document vermeld dat u er als mechanicus zou gewerkt hebben. Over uw opdracht als schilder wordt hierin met geen woord gerept. Merkwaardig genoeg staat er in dit document eveneens vermeld dat u er als onderaannemer olie leverde op verschillende basissen (zie document 12 in groene map). Nochtans herhaalde u tijdens uw gehoor op het CGVS meermaals dat u nooit zelf olie leverde, maar enkel en alleen vrachtwagens zou geschilderd hebben (CGVS II p. 15). Tot slot kan nog worden vastgesteld dat op dit attest voorts ook vermeld staat dat u er werkte van 3 september 2012 tot 'heden'. De vraag kan dan ook gesteld worden waarom hetzelfde bedrijf tweemaal een document op uw naam zou afleveren én bovendien een andere einddatum zou vermelden. Verder legde u een fiche neer over uw start bij het bedrijf (document 8 in groene map). Dit document bevat echter allerlei fouten tegen de Engelse taal en er werd een geboortedatum bijgeschreven die dan weer doorstreept werd.*

Nog legde u een kopie van een oude en een originele nieuwe werkbadge neer. Dient hier allereerst nogmaals te worden benadrukt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond en het aldus geenszins vaststaat dat u de op de badges vermelde persoon bent. De badges bevatten voorts beide enkel een geldigheidsdatum, respectievelijk 2015 en 2022. Merkwaardig genoeg staat op beide documenten dezelfde foto van u. Bovendien is geen van de documenten ondertekend. Ook volgende is opmerkelijk. Wat de oude werkbadge betreft, ging de protection officer er aanvankelijk van uit dit een origineel stuk betrof. U legde immers een geplastificeerde kaart in kleur voor. U verklaarde dat het niet om een origineel stuk gaat maar dat het een kleurenkopie betreft. U moest de originele kaart afgeven toen u een nieuwe badge kreeg, maar u nam van deze oude kaart eerst een kopie die u thuis bewaarde (CGVS I p.5). Hierbij kan dan ook de vraag worden gesteld met welk nut u deze oude kaart, die reeds in 2015 qua geldigheid verliep, in kleur zou kopiëren en laten plastificeren (zie document 4 in groene map). Volledigheidshalve kan nogmaals worden herhaald dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is (zie hoger).

Ook de kopieën van foto's die u neerlegde over uw werkactiviteiten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Zo betreffen het vooreerst kopieën en hebben kopieën slechts een beperkte bewijswaarde aangezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Wat betreft de kopieën van 2 foto's van, naar u beweert, collega's kan nog bijkomend worden opgemerkt dat uzelf nergens te zien bent op deze foto's. Dat het om uw voeten gaat die zouden te zien zijn op deze foto's (CGVS I, p. 6-7) betreft slechts een blote bewering die logischerwijs op geen enkele manier kan worden nagegaan. De kopieën van de overige foto's betreffen enkel foto's van een vrachtwagen in brand, van vrachtwagens op een terrein en van gebouwen, maar nergens uit deze foto's blijkt dat het hier om vrachtwagens uit uw beweerde werkplaats zou gaan die u zou geschilderd hebben (CGVS I, p. 5). Bovendien bent u op geen van de voorgelegde kopieën van de foto's aan het werk te zien. Hetzelfde kan worden gesteld betreffende de kopie van een foto met een (beweerde) collega en van uw (beweerde) manager in de sneeuw. Wie deze personen zijn, wat hun functie is en welke band zij met u zouden hebben, blijkt nergens uit.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de voorgelegde documenten op geen enkele manier kunnen worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw beweerde werkzaamheden. Deze stukken spreken zich daarenboven ook op geen enkele manier uit over de problemen die u omwille van uw beweerde werkzaamheden zou hebben gekend.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheden, kan er bijgevolg ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u omwille van uw werkzaamheden zou hebben gekend. Dit blijkt overigens ook duidelijk uit hetgeen volgt.

U beweerde voor het NFC gewerkt te hebben van 2012 tot aan uw vertrek in 2021. U verklaarde dat rond 2016 aan het licht kwam dat u werkte voor het NFC. Uw familie werd hierdoor beledigd in het dorp en u werd 5 maal telefonisch bedreigd door de taliban. Ook uw vader zou 2 dreig telefoons ontvangen hebben van de taliban omwille van uw werk.

Hoe de dorpelingen en de taliban plots in 2016 zouden te weten gekomen zijn dat u voor dit bedrijf zou gewerkt hebben – u zou er immers werkzaam geweest zijn sinds 2012 (zie supra) –, wist u echter niet te vertellen. U stelde zelf dat uw familie dit aan niemand van het dorp zou hebben meegedeeld en zelf zou u gezegd hebben dat u als schilder werkte in Kabul. Misschien zag iemand u of misschien kwamen ze het te weten. U weet het niet (CGVS II p. 10).

Het is bovendien opmerkelijk te moeten vaststellen dat u tijdens uw interview bij de DVZ geen enkele melding maakte van het feit dat uw familie voor de machtsovername door dorpelingen zou beledigd zijn omwille van uw werk (Vragenlijst CGVS vraag 5). Gezien dit het beginpunt inluidde van de problemen die u zou hebben gekend, is het niet ernstig dat u dit dan niet aanhaalde bij de DVZ. Wat betreft de dreig telefoontjes naar u en uw vader, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het allesbehalve geloofwaardig is dat de taliban in deze dreig telefoontjes eerst zouden eisen dat u met uw job zou stoppen en u met de dood zouden bedreigen, om vervolgens te eisen dat u met hen zou samenwerken (CGVS I, p. 20-24). Deze manier van handelen van de taliban kan maar moeilijk overtuigen. Het mag immers duidelijk zijn dat de agressieve manier waarop de taliban u aanvankelijk zouden benaderd hebben uw bereidwilligheid met hen samen te werken niet zou bevorderen. Bovendien is het ook weinig aannemelijk dat de taliban een medewerker van een bedrijf dat samenwerkte met de overheid en buitenlanders zonder meer zouden vragen om voor hen te werken, daar het duidelijk moet geweest zijn waar uw loyaliteit lag. Dat de taliban op deze manier zou te werk gaan, houdt geen steek.

Verder beweerde u dat de taliban zich zouden hebben beperkt tot 5 dreig telefoontjes naar u en 2 naar uw vader in 3 jaar tijd (CGVS I, p. 20-24). Dat de taliban u sinds 2019 niet meer zouden hebben bedreigd – luidens uw bewering omdat u (meermaals) van telefoonnummer wisselde, omdat uw familie zei dat u het land verlaten had en omdat u minder naar huis ging (CGVS I, p. 20 -21) – en u met rust zouden hebben gelaten,

kan eveneens maar moeilijk worden aangenomen. Het is volstrekt onlogisch dat de taliban – als ze u al meerdere malen zouden bedreigd hebben met de dood en eisten dat u met hen zou samenwerken – geen enkele poging ondernamen om u in tussentijds op te sporen of op te pakken. Dat ze u meermaals telefonisch zouden bedreigd hebben en onder druk zouden gezet hebben, maar dan voor het overige nimmer stappen zetten om hun woord bij de daad te voegen, houdt geen steek. Op die manier liepen ze immers het risico dat u zichzelf in veiligheid zou brengen en aan hen zou ontkomen. Er kan verwacht worden dat indien de taliban u echt viseren, ze u actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden.

Dat de Taliban u voorts met rust zou gelaten hebben sinds 2019, mede omdat u meermaals van telefoonnummer wisselde, snijdt ook geen hout. Immers, uit wat u wil laten uitschijnen, moet worden afgeleid dat de taliban er tussen 2016 en 2019 dan wel telkens in slaagden uw nieuwe nummers te achterhalen waardoor ze u konden blijven bedreigen en lastigvallen. Waarom dit dan vanaf 2019 plots niet meer mogelijk zou geweest zijn is niet duidelijk. Bovendien zouden ze in de periode 2016 – 2019 ook via uw vader bedreigingen hebben geuit aan uw adres. Opnieuw kan aldus niet worden begrepen waarom ze dan niet minstens via uw vader zouden zijn kunnen blijven druk zetten en bedreigingen uiten vanaf 2019.

Ook uw bewering dat ze u met rust lieten omdat uw vader hen liet weten dat u het land verlaten had, kan niet overtuigen. Rekening houdende met uw bewering dat iemand u mogelijks zal gezien hebben of te weten kwam waar u werkte (zie supra), mag het wel ten zeerste verbazen dat u dan vanaf 2019, een periode waarin u nog steeds uw werkzaamheden zou hebben verdergezet en ook nog wel steeds de verplaatsingen zou gemaakt hebben tussen uw werkplaats en woonplaats, gedurende 2 jaar volledig onder de radar kon blijven. U nam immers ook nimmer veiligheidsmaatregelen uzelf te beschermen (zie infra). Dat de taliban bovendien ook uw vader zomaar op zijn woord zouden geloofd hebben toen hij hen meedeelde dat u het land verlaten, mag wel verbazen.

Nog beweerde u sinds het ontvangen van de dreigtelefoontjes minder naar huis te zijn gegaan uit schrik (CGVS I p. 15, 20-22). Dat u überhaupt nog naar huis ging, zet verder uw geloofwaardigheid op de helling. Waarom u toch naar huis zou blijven gaan en herhaaldelijk het risico zou nemen tijdens uw verplaatsingen alsnog door de taliban te worden onderschept, dan wel door uw dorpsgenoten te worden verklikt – u verklaarde immers zelf niet te weten hoe de taliban en de vrouwen in het dorp in 2016 zouden te weten gekomen zijn dat u voor het bedrijf werkzaam was; misschien zag iemand u of kwamen ze het te weten (zie supra) – kan niet worden begrepen. Er kan, ingeval van een waarachtig relaas, in alle ernst verondersteld worden dat u toch rekening zou houden met het eventuele risico opnieuw 'gezien of verklikt' te worden en vervolgens alsnog in handen van de taliban te vallen. Dat u minder naar huis ging, kan hierop logischerwijs geen ander licht werpen. Bovendien, dat u nog herhaaldelijk naar huis ging en bijgevolg niet enkel uzelf maar ook uw familie aan het risico op represailles zou blootstellen – zij hadden de taliban immers wijsgemaakt dat u het land verlaten had – is eens zo onaannemelijk.

Ook heeft u geen voorzorgsmaatregelen genomen na het ontvangen van de dreigtelefoontjes. U meldde dit wel bij uw chef en ging minder naar huis, maar u bleef gewoon verder werken (CGVS I, p. 21-22). Gelet op het feit dat u geen problemen meer kende van 2019 tot aan de val van de voormalige regering, en dit ondanks het feit dat u wel degelijk uw werk verderzette én ook nog altijd naar huis terugkeerde, toont aan dat u – in tegenstelling tot hetgeen u beweert – niet in het vizier stond van de taliban omwille van uw werk. Uw nalatigheid veiligheidsmaatregelen te nemen in de periode dat u zou bedreigd zijn en problemen zou hebben gekend, staat bovendien in schril contrast met uw beslissing direct het land te verlaten bij de val van de regering (CGVS I, p. 14, 18-19).

In het licht van al bovenstaande mag het duidelijk zijn dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw familie na de val en na uw vertrek nog zou hebben gekend. Dit blijkt voorts ook duidelijk uit volgende.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat na uw vertrek uit Afghanistan de dorpingen uw familie beschimpten en dat de taliban nog steeds uw woning doorzochten, op zoek naar u. Daarom zou uw familie verhuisd zijn rond augustus 2023 (CGVS II p. 5-6). Vooreerst kan worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nochtans beweerde dat er niets meer gebeurd is sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS I, p. 4). Bovendien dringt de vraag zich op waarom uw familie, als de taliban zo dikwijls zouden langskomen op zoek naar u – hoeveel keer ze zouden langsgesproken zijn kon u vreemd genoeg niet zeggen, zelfs niet bij benadering (CGVS II, p. 7) – en uw familie (opnieuw) zou zijn lastiggevallen door de dorpingen sinds uw vertrek, pas verhuisd zou zijn 25 dagen voor uw laatste gehoor op het CGVS, dus rond augustus 2023 (CGVS II p. 5).

Dat de taliban sinds uw vertrek naar u zouden komen zoeken, dit tot op heden, houdt bovendien ook totaal geen steek. Zo verklaarde u dat ze weten dat u in het buitenland zit en daarom naar u zoeken. Dat de taliban daarenboven pas sinds uw vertrek (weer) naar u zouden zijn beginnen zoeken, is ook wel heel toevallig. U

verklaarde voordien immers dat u sinds 2019 geen problemen meer kende met de taliban en de dreigementen stopten, net omdat uw familie de taliban zou hebben laten weten dat u naar het buitenland vertrokken was (zie supra).

U beweerde ten slotte dat uw echtgenote en kinderen bij uw schoonvader introkken, 20-25 huizen verwijderd van uw huis in hetzelfde dorp (CGVS II p. 5). Daar zouden ze geen problemen kennen omdat de taliban u daar niet zoeken (CGVS II p. 9). Dat de taliban uw familie met rust zouden laten sinds ze bij uw schoonfamilie ingetrokken zijn, is ook wel heel merkwaardig net omdat uw schoonfamilie in hetzelfde dorp woont, bovendien in de directe nabijheid van uw voormalige woning, en jullie in het verleden problemen zouden gekend hebben met dorpelingen en de taliban. Bijgevolg zou het dan ook logisch zijn dat de taliban u ook daar zouden zoeken. Het feit dat ze dat niet doen, ondermijnt eens te meer uw beweerde vrees voor vervolging.

Ter volledigheid merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het feit dat u heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83

wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer

beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde foto's van uw vasthouding tijdens uw reis en USB-stick en de link met eenzelfde video kunnen evenmin ander licht werpen op bovenstaande. Zo hebben de door u neergelegde foto's en filmpjes over problemen in Iran slechts een relatieve bewijswaarde daar ze makkelijk via enscenering in scene kunnen worden gezet. Bovendien valt uit deze opnames niet af te leiden wie de andere mensen op de video's zijn, wanneer en onder welke omstandigheden deze beelden zijn gemaakt.

Dit terzijde, dat u mogelijks tijdens uw reisweg naar België werd opgepakt en het slachtoffer werd van dergelijke kwalijke praktijken door smokkelaars, heeft – zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze feiten – geen uitstaans met uw asielrelaas en de (vermeende) problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. Deze beelden voegen dan ook niets wezenlijks toe en kunnen voorgaande appreciatie niet omvormen.

Wat betreft uw bewering dat er een video bestaat met u naakt in een compromitterende houding die verspreid werd via facebook en dat iedereen – ook de taliban – die video heeft gezien (CGVS I p. 7, 19-20; CGVS II p. 19), kan ten slotte nog worden opgemerkt dat u zich beperkt tot enkele blote en loutere beweringen. U legde geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs neer van het bestaan van dergelijk filmpje noch verduidelijkt of preciseerd u wat u dan precies vreest omwille van dit filmpje.

De enveloppe die u neerlegt toont enkel aan dat u post uit Afghanistan ontving, niet meer, niet minder. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting

van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Het gegeven dat verzoeker erin slaagt om meer dan tachtig bladzijden aan grieven te ontwikkelen tegen de overwegingen in de bestreden beslissing toont ook aan dat hij kennis heeft van de precieze redenen die verweerder ertoe brachten deze beslissing te nemen. Verzoeker stelt onterecht dat verweerder de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet opgenomen formele motiveringsplicht heeft geschonden.

3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker meermaals werd gehoord en dat verweerder verschillende verslagen consulteerde alvorens de bestreden beslissing te nemen. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk voorbereide en het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben miskend.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat, aangezien geen bewijs voorligt waaruit kan worden afgeleid dat de protection officer die hem hoorde een specifieke opleiding heeft gevolgd om om te gaan met personen die zich beroepen op *“een angst op basis van het geslacht”*, er geen deugdelijk gehoor plaatsvond. Verzoeker heeft trouwens ook nooit aangegeven te worden vervolgd omwille van zijn geslacht. Zijn bewering dat hij niet in staat werd gesteld om in een kalme en welwillende sfeer de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord door een protection officer. Hij werd telkens bijgestaan door een advocaat, die geen bemerkingen heeft gemaakt omtrent het verloop van het gehoor. De gehoorverslagen laten ook toe vast te stellen dat de tijd werd genomen om verzoeker, met behulp van een tolk, zijn relaas te laten doen en dat regelmatig pauzes werden ingebouwd. Verzoekers toelichting dat de gehoren meer dan vier uur duurden, dat vaak dezelfde vragen werden gesteld, dat ook persoonlijke en intieme dingen werden gevraagd en zijn bewering dat de protection officer zich tijdens het tweede gehoor vaak niet rechtstreeks tot hem maar wel, in het Engels, tot de tolk zou hebben gericht leiden niet tot een ander besluit. Het is ook evident dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming zich beroept op elementen uit de persoonlijke levenssfeer hieromtrent verduidelijking kan worden gevraagd en er blijkt niet dat dit op een incorrecte wijze gebeurde. Verzoeker drong er trouwens zelf op aan dat de protection officer zou door vragen (cf. gehoorverslag dd. 13 juli 2023, blz. 11: *“Als je vragen erover hebt, stel ze maar”* en *“Ik heb geen problemen om dat uit te leggen, als je iets hebt meegemaakt, kan je dat makkelijk vertellen.”*) Het gegeven dat verzoeker nu plots stelt een *“afstand”* gevoeld te hebben die de protection officer ten aanzien van hem in acht nam impliceert hoe dan ook niet dat regels die bij het gehoor in acht moeten worden genomen werden miskend. Uit het gehoorverslag kan ook worden afgeleid dat verzoeker zichzelf niet als een kwetsbaar persoon beschouwde. Hij verklaarde, toen hem werd gevraagd of hij, gelet op wat hij stelde te hebben meegemaakt in Iran, medische zorgen kreeg, dat hij het aanbod om bijstand te krijgen van een psycholoog reeds afwees. Hij verduidelijkte hierbij dat wat hij meemaakte zwaar was, maar niet zo erg dat hij naar een psycholoog moest (cf. gehoorverslag dd. 13 juli 2023, blz. 11). Verzoeker spreekt zichzelf ook tegen waar hij enerzijds stelt dat de protection officer geen aandacht besteedde aan wat hij, tijdens zijn vlucht, meemaakte in Iran en anderzijds laat uitschijnen dat hij de vragen die hem hieromtrent werden gesteld niet aanvaardbaar acht.

3.2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 47 van het Handvest van de grondrechten luidt als volgt;

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Verweerder heeft door de bestreden beslissing te nemen verzoeker de in voormeld artikel voorziene rechten niet ontzegd, zodat geen schending ervan kan worden vastgesteld.

3.2.4. De Raad benadrukt verder dat uit artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt *“alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen”*. Verweerder dient vervolgens *“de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen”*. Na lezing van de bestreden beslissing en verificatie van het neergelegde administratief dossier kan de Raad niet besluiten dat verweerder aan deze verplichting zou zijn tekortgekomen. Verzoekers uiteenzetting dat het voor verweerder soms gemakkelijker is om inlichtingen te verkrijgen en dat het voor hem actueel niet eenvoudig is om te achterhalen hoe het gesteld is met zijn familie – terwijl hij nochtans aangaf dat hij weet dat zijn vrouw bij zijn schoonfamilie is ingetrokken en hij reeds telefonisch contact had – geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder niet zelf, waar nodig en mogelijk, de vereiste opzoeken heeft gedaan om de situatie in Afghanistan correct te kunnen inschatten en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het niet vereist is om bepaalde aspecten van zijn verklaringen te onderbouwen met schriftelijke of andere bewijzen indien aan de in deze bepaling opgenomen cumulatieve voorwaarden is voldaan moet worden geduïd dat zijn verklaringen niet *“samenhangend en aannemelijk”* werden bevonden, hij zijn verzoek om internationale bescherming niet *“zo spoedig mogelijk”* heeft ingediend en zijn *“algemene geloofwaardigheid”* niet is komen vast te staan. Hij kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.

3.2.5. Het door verzoeker ook geschonden geachte artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Uit verzoekers verklaringen kan de Raad niet afleiden dat hij in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan en verweerder heeft op een onderbouwde manier, aangegeven waarom hij geen geloof hecht aan verzoekers mededeling dat hij in het verleden reeds werd bedreigd. Aangezien niet wordt aangetoond dat verweerders standpunt in strijd is met enig bewijsstuk of verweerder onredelijk optrad toen hij stelde geen geloof te hechten aan de verklaring dat er reeds bedreigingen waren voor de machtsovername door de taliban kan geen schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.2.6. Verzoeker stelt voornamelijk dat verweerder onterecht besloot dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit

bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17 juni 2022 verklaarde dat hij verscheidene landen, waaronder een aantal Europese lidstaten (Italië en Frankrijk), doorkruiste alvorens in het Rijk te arriveren. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat mogelijk andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers betoogt dat het internationaal recht niet vereist dat een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend in het eerste land dat een vluchteling bereikt doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het is niet omdat het internationaal recht niet in een dergelijke verplichting voorziet dat verweerder niet vermocht te stellen dat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade mag worden verwacht dat hij na zijn aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten om deze bescherming te verkrijgen en dat hij de vaststelling dat verzoeker dit niet deed niet kon aanwenden als een bijkomend element om de ernst en de gegrondheid van de voorgehouden vrees in vraag te stellen.

Verzoeker zet uiteen dat hij van oordeel is dat verweerder te veel belang hecht aan het gegeven dat hij zijn identiteit niet kan aantonen. Hij voert aan van oordeel te zijn dat zijn identiteit kan worden afgeleid uit andere stukken, geeft aan van mening te zijn een geloofwaardige uitleg te hebben voor het ontbreken van een taskara en zet uiteen dat verweerder de echtheid van Afghaanse documenten toch steeds in vraag stelt. Hij weerlegt hiermee de vaststelling niet dat hij geen identiteitsdocument heeft aangebracht. Hij toont door zijn eigen standpunt te herhalen en veronderstellingen te uiten ook niet aan dat verweerder niet kon stellen dat het ontbreken van een identiteitsstuk, zonder aanvaardbare verklaring, een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielaanvraag. Hierbij moet eraan worden herinnerd dat de wetgever zelf in artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft bepaald dat *"het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, [...] een negatieve indicatie [vormt] met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan"*. Voor zover nodig geeft de Raad nog aan dat het niet onredelijk is om te stellen dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers identiteitsdocumenten zouden zijn bewaard door zijn voormalige werkgever en dat hij wel allerhande documenten van deze werkgever kan krijgen maar niet de identiteitsstukken die hem toebehoren.

Verzoeker hield bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming bij verweerder voor dat hij vreesde te worden vervolgd door de Taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te lijden omdat hij gedurende verscheidene jaren als schilder actief was bij een bedrijf waar ook buitenlanders werkten en dat olieproducten leverde aan Afghaanse en buitenlandse militaire basissen, bedrijven en organisaties.

Verzoeker voert aan dat, gelet op zijn antwoorden tijdens de gehoren, er niet kan worden gesteld dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde of dat de door hem verstrekte toelichtingen vaag waren. Door te duiden dat in de Afghaanse samenleving geen gebruik wordt gemaakt van familienamen, dat hij er spontaan op wees dat er *"Amerikanen"* voor het bedrijf waarin hij actief was werkten, dat hij zelf aangaf dat de National Fuel Corporation (hierna: de NFC) nog dochterbedrijven had, dat hij goed op te hoogte was van de situatie van zijn vroegere collega's, dat het hem niet kan worden verweten dat hij een vraag, die hem meermaals werd gesteld, niet verstond en dat hij zich naar best vermogen poogde te informeren omtrent het lot van zijn collega's toont hij niet aan dat verweerder onredelijk optrad door te motiveren dat zijn relaas op een aantal punten niet steeds eenvormig was en dat hij bepaalde verduidelijkingen niet gaf.

Inzake de door hem aangebrachte stukken stelt verzoeker dat het begrijpelijk is dat de NFC de machtsovername door de Taliban kon voorzien en dit bedrijf daarom voorafgaandelijk reeds de documenten liet opstellen die de personeelsleden nodig zouden hebben om bescherming te krijgen. Hij verliest hierbij uit het oog dat het document van de NFC dat hij aanbracht, volgens de erop vermelde datum (12 september 2021), pas na de machtsovername door de Taliban (15 augustus 2021) werd opgesteld en de in dit document vermelde datum inzake het beëindigen van zijn tewerkstelling (10 augustus 2021) niet overeenstemt met zijn verklaring dat hij werkte tot de dag waarop de Taliban de macht overnamen (15 augustus 2021). Het is ook volstrekt ongeloofwaardig dat de dienst human resources van de NFC op 12 september 2021 nog attesten –

verzoeker bracht immers naast het bewijs inzake werkervaring ook nog een op dezelfde datum gedateerd "Certificate of Appreciation" aan – zou opstellen met betrekking tot een persoon die verklaart Afghanistan reeds te hebben verlaten midden augustus 2021. Het "Certificate of Appreciation" is daarenboven opgesteld in een gebrekkig Engels en stelt dat het bedrijf op 12 september 2021 ("today") succesvol en welvarend is en dat verzoeker steeds mag terugkomen, terwijl verzoeker aangaf dat zijn collega's Afghanistan zijn ontvlucht, wat impliceert dat dit bedrijf niet meer kon functioneren (cf. gehoorverslag dd. 7 september 2023, blz. 18). Verzoeker gaf ook aan dat hij geen idee heeft of dit bedrijf, na de machtsovername door de taliban, nog actief kon zijn (gehoorverslag dd. 7 september 2023, blz. 14 en gehoorverslag dd. 13 juli 2023, blz. 5) en stelde uitdrukkelijk "overheid gevallen en bedrijf ook" (cf. gehoorverslag dd. 13 juli 2023, blz. 15). Het is ook niet geloofwaardig dat de verantwoordelijke van de dienst human resources van de NFC, die volgens de voorgelegde attesten ook bij Maihan International Transportation (hierna: MIT) verantwoordelijk was voor de dienst human resources, een werkervaringsattest zou opstellen op 12 september 2021, wanneer hij reeds een soortgelijk attest had opgesteld op zaterdag 7 augustus 2021. De bewering dat de verantwoordelijke van de personeelsdienst van MIT op 7 augustus 2021 een attest zou hebben opgesteld omdat de machtsovername door de taliban voorzienbaar was is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaring dat hij op 15 augustus 2021 nog aan het werk was en hij halsoverkop diende te vertrekken (gehoorverslag dd. 13 juli 2023, blz. 18). Indien zijn werkgever had voorzien dat de activiteiten zouden dienen te worden gestaakt omwille van de voorziene machtsovername door de taliban en om deze reden attesten liet opstellen om te verdelen onder de personeelsleden dan kon bovendien worden verwacht dat hij hen deze dadelijk overhandigde en dat de personeelsleden reeds voorbereidingen voor het vertrek zouden hebben genomen. Ook het tewerkstellingsattest van 7 augustus 2021 is trouwens in een gebrekkig Engels en zou zijn opgesteld op een zaterdag, terwijl het algemeen gekend is dat in de Islamitische wereld vrijdag en zaterdag normaal geen werkdagen zijn. Het is ook duidelijk een document dat op vraag werd aangemaakt en waarin de nadruk wordt gelegd op het feit dat verzoeker "as subcontractor" (vrije vertaling: als onderaannemer) betrokken was bij het leveren van brandstoffen aan militaire basissen, terwijl verzoeker, volgens zijn verklaringen, werkte als schilder van vrachtwagens. Het wordt verder niet betwist dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan een fiche die is gesteld in een zeer gebrekkig Engels en waarop handmatig aanpassingen werden aangebracht. Verzoeker wijst er nog op dat hij twee werkbadges heeft afgegeven en stelt dat hij van meet af aan verklaarde dat het geen originele documenten waren. Hij verduidelijkt dat hij de originele badges op zijn werkplek diende te laten en dat hij kopieën maakte om zijn loon te kunnen ontvangen. Deze uiteenzetting mangelt, aangezien uit de badges zelf blijkt dat deze bedoeld zijn om buiten de werkplek te gebruiken ("The bearer of this card is a regular employee of National Fuel Corporation, an organization that is serving the nation. You are requested to kindly provide him with assistance for the accomplishment of his duties", vrije vertaling: De houder van deze kaart is regelmatig tewerkgesteld bij de NFC, een organisatie ten dienste van de natie. U wordt vriendelijk verzocht om hem bij te staan bij het vervullen van zijn taken). Aangezien de oude badge werd vervangen door een nieuwe kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij een kopie nodig had om zijn loon te kunnen krijgen. Het is ook niet betwist dat op de badge waarvan de geldigheidsduur verstrijkt op 15 maart 2022 dezelfde foto is aangebracht als op de oudere badge die geldig was tot 1 juni 2016 en dat geen van deze badges is ondertekend. Verweerder vermoedt dan ook in redelijkheid de bewijswaarde van deze door verzoeker aangebrachte documenten in vraag te stellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook nog een kopie van een arbeidsovereenkomst overmaakte. Dit document is aangetast door een interne tegenstrijdigheid waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gegeven. Dit stuk geeft immers aan dat verzoeker begon te werken op 3 september 2012, maar werd pas opgesteld op 7 oktober 2012. Er kan niet worden aangenomen dat een grote firma, waar ook buitenlanders werken mensen in dienst neemt en hen pas achteraf een arbeidscontract aanbiedt.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog kopieën van werkbadges van andere personen en stelt dat het de dienstkaarten van vroegere collega's zijn. Deze documenten laten de Raad echter niet toe vast te stellen dat verzoeker zelf vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan nog bij de NFC of bij MIT in dienst was.

De door verzoeker aangebrachte foto's geven ook geen duidelijkheid over een eventuele tewerkstelling bij de NFC of bij MIT. Zijn uiteenzetting dat hij wel dergelijke foto's had op een telefoon die werd gestolen wijzigt hier niets aan.

Verzoekers toelichting dat hij verschillende dreigtelefoontjes vanwege de taliban heeft ontvangen om hem ertoe te bewegen zijn professionele activiteiten stop te zetten is voorts een loutere bewering en verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom er geen geloof aan kan worden gehecht.

De door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem aangebrachte stukken leiden niet tot de conclusie dat moet worden aangenomen dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan werkte voor de NFL of MIT. Zelfs indien evenwel zou moeten worden aangenomen dat verzoeker enige tijd actief was bij een onderneming die ook buitenlanders onder haar personeelsleden had en die diensten verstreekte aan de Afghaanse overheid of een

buitenlandse troepenmacht, dan nog moet worden gesteld dat hieruit niet automatisch kan worden afgeleid dat hij zelf een risico op vervolging loopt. Hier dient te worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat arbeiders die bij ondernemingen werkten die diensten verstrekten aan de voormalige Afgaanse overheid of buitenlandse troepen systematisch worden vervolgd. Verzoekers verwijzing naar de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 laat hier niet anders over denken. In dit verslag wordt geduid dat op het ogenblik dat de strijd tussen de voormalige Afgaanse overheid en de taliban nog bezig was werknemers van overheidsdiensten die vooropliepen in de strijd tegen de opstandelingen, zoals personen die werkten voor het ministerie van Defensie, het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Justitie geregeld het doel waren van aanslagen door de taliban. Er wordt tevens aangegeven dat werknemer bij andere ministeries, die minder direct betrokken waren bij de strijd tegen opstandelingen, in mindere mate slachtoffer werden van aanvallen. In het verslag wordt verduidelijkt dat persoonlijke vijandschappen of het feit dat openlijk standpunten werden ingenomen tegen de taliban in dit verband relevante omstandigheden waren. Rechters, openbare aanklagers en leden van het gerechtspersoneel waren ook vaak doelen voor de taliban. Er wordt ook melding gemaakt van een aantal verslagen waarin wordt aangegeven dat burgers die werden beschouwd als werknemers, aanhangers of spionnen van de voormalige overheid, zoals stam- of dorpsoudsten, hoofden van dorpen, lokale of provinciale raadsleden of regeringsvertegenwoordigers werden bedreigd of gedood. Er blijkt niet dat verzoeker, die voorhoudt als schilder te hebben gewerkt in een bedrijf dat vrachtwagens herstelde die werden gebruikt om olieproducten te leveren aan verschillende gebruikers, het profiel heeft dat wordt beschreven in voormeld verslag en er wordt evenmin aangetoond dat, nu zij de macht hebben overgenomen, de taliban personen met het profiel van verzoeker viseren. Het gegeven dat, ondanks de algemene amnestie die de taliban afkondigde en het feit dat deze groepering een oproep deed om voormalige overheidsfunctionarissen ertoe te bewegen hun werk te hervatten, er toch nog verslagen zijn aangaande vergeldingsacties ten aanzien van functionarissen met een dergelijk profiel, en in mindere mate tegen militairen en leden van de politie, leidt niet tot een ander besluit. Een schilder bij een privaat bedrijf kan niet worden beschouwd als een persoon die deel uitmaakt van of verbonden (*“affiliated”*) is aan de voormalige Afgaanse overheid. Verzoekers verwijzing naar de risico's die familieleden van regeringsfunctionarissen of militairen lopen is evenmin relevant, aangezien hij niet aantoont dat hij enige band heeft met een persoon die een doelwit van de taliban zou kunnen zijn. Het recentere verslag van december 2023, waaruit verzoeker uitvoerig citeert, geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, omwille van enige voorgaande tewerkstelling, zou worden gevisieerd, laat staan vervolgd, door de taliban.

In tweede instantie stelt verzoeker te vrezen in Afghanistan te worden vervolgd omdat hij het slachtoffer werd van seksueel misbruik tijdens zijn reis naar Europa. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers relaas aangaande wat hem overkwam nadat hij Afghanistan verliet. Verweerder heeft gesteld dat er geen bewijs is dat er enige film bestaat waarin verzoeker *“naakt in een compromitterende houding”* te zien is. Door uiteen te zetten dat hij allerhande verklaringen heeft afgelegd omtrent wat hij heeft meegemaakt, dat hij filmbeelden en foto's heeft aangebracht waarop hijzelf en aantal andere personen naakt te herkennen zijn en door voor te houden dat filmbeelden van het seksueel misbruik dat hij moest ondergaan werden uitgezonden en getoond weerlegt hij de vaststelling niet dat er geen bewijs werd aangebracht ter onderbouwing van zijn relaas dat hij werd gefilmd in een compromitterende houding. Verzoeker erkent ook dat het beeldmateriaal op facebook waarnaar hij verwijst geen seksuele scènes bevat, dat hij geen beeldmateriaal aanbracht waar hij zichzelf verkracht of waarbij hij verklaart dat hij een seksuele relatie met een man had. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij zal worden vervolgd of het slachtoffer zal worden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, bij een terugkeer naar Afghanistan, omdat de taliban over beeldmateriaal zouden beschikken, waarin hij seksuele handelingen stelt die zij als afwijkend zouden zien. Verzoeker maakt trouwens ook niet aannemelijk dat wanneer iemand wordt gedwongen om seksuele handelingen te stellen dit onder het concept *“zina”* zou vallen.

Verzoekers verwijzing naar een richtlijn van EASO, waarin wordt aangegeven dat bescherming moet worden verleend aan personen die afwijkend seksueel gedrag vertonen, is zonder meer niet dienstig. Verzoeker heeft immers nooit aangegeven seksueel gedrag te vertonen dat als afwijkend zou kunnen worden beschouwd. Hij verklaarde gehuwd te zijn en, samen met zijn echtgenote, vier kinderen te hebben. Zijn bewering dat hij, onder dwang, seksuele handelingen diende te stellen met andere mannen houdt niet in dat hij seksueel afwijkend gedrag zou vertonen.

Verzoekers uiteenzetting omtrent het misbruik dat hij zou hebben ondergaan in Iran laat de Raad niet toe te concluderen dat hij nood heeft aan een internationale beschermingsstatus.

In wat kan worden gezien als een derde onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder naliet zijn situatie na de machtsovername door de taliban te analyseren. Een lezing van de bestreden beslissing leert dat deze grief feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft duidelijk in aanmerking genomen dat aandacht moet

worden besteed aan een mogelijke verwestering, heeft gemotiveerd waarom de actuele socio-economische situatie in Afghanistan geen reden vormt om een beschermingsstatus toe te kennen en heeft verduidelijkt waarom de huidige geweldssituatie in dat land niet leidt tot het besluit dat verzoeker er een reëel risico loopt.

Verzoekers betoog dat in een verslag van Nansen, een vzw die bijstand biedt aan vluchtelingen, wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend blijft en dat er nog veel burgerslachtoffers vallen en dat het UNHCR zich negatief heeft uitgelaten omtrent de Belgische asiendiensten, die bepaalde van hun aanbevelingen niet volgen, laat de Raad niet toe te besluiten dat verzoeker wordt vervolgd of dat verweerder enige appreciatiefout maakte.

Verzoeker stelt, in een volgend onderdeel van zijn middel, dat de situatie voor verwesterde Afghanen in hun land van herkomst zeer gevaarlijk is geworden.

Er zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat verzoeker als een verwesterde Afghaan zal worden gepercipieerd. In dit verband moet worden aangegeven dat niet blijkt dat de taliban op de hoogte kunnen zijn van het feit dat verzoeker kortstondig in West-Europa heeft verbleven. Verzoeker maakt weliswaar melding van beeldmateriaal dat werd gemaakt na zijn vertrek uit Afghanistan, maar er blijkt niet dat dit beeldmateriaal in West-Europa werd gemaakt. Er blijkt zeker niet dat enig beeldmateriaal waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker in West-Europa verbleef in handen is van de taliban. Zijn bewering dat de taliban op de hoogte zijn van waar hij verblijft is niet meer dan een ongestaafde bewering. Zijn stelling dat gezien hij reeds twee jaar niet meer in zijn dorp is en zijn afwezigheid dus werd vastgesteld, impliceert niet dat de dorpelingen op de hoogte zijn van de plaatsen waar hij heeft verbleven. Verzoeker gaf bovendien aan dat de verhuis van zijn vrouw naar een ander deel van het dorp ervoor zorgde dat ze terecht kwamen in een omgeving waar de burens niets over hem weten (cf. gehoorverslag dd. 7 september 2023, blz. 9).

Het enkele feit dat verzoeker iets meer dan twee jaar in West-Europa verblijft en als arbeider heeft gewerkt leidt er ook niet toe dat moet worden aangenomen dat hij heden een gedrag vertoont waardoor kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan zal opvallen of als afwijkend zal worden beschouwd. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, een soenitische Psthun is, die werd geboren en opgroeide in Afghanistan en dat hij pas op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde. Gegevens waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker door zijn verblijf in België fundamenteel veranderd is zijn er niet.

Er kan, gezien verzoeker opgroeide in Afghanistan en reeds rekening diende te houden met de aanwezigheid van de taliban toen hij in dat land verbleef, niet worden aangenomen dat hij niet vertrouwd is met de Afghaanse gebruiken en dat het feit dat hij kort in West-Europa verbleef voor iedereen duidelijk zal zijn of niet kan worden verhuld.

Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Hij toont geenszins aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De aan de Raad voorgelegde stukken laten ook niet toe te besluiten dat verzoeker uiterlijke kenmerken heeft waardoor hij dreigt onder de aandacht van de taliban te komen of door de Afghaanse bevolking als afwijkend te worden gezien. Zijn mededeling dat hij “*een andere kledingstijl*” en “*geen lange baard*” heeft, waardoor hij zal opvallen in Afghanistan, kan niet overtuigen. Op de meeste foto's die verzoeker heeft neergelegd staat hij immers afgebeeld in kledij die als traditionele Afghaanse kledij kan worden omschreven en heeft hij een baard. Het is dus niet zo dat moet worden aangenomen dat hij problemen heeft om te voldoen aan bepaalde gebruiken of normen op dit vlak. Zijn bewering – een bewijs is er niet – dat hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen oordelen dat hij zich niet zal kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan.

Daarenboven blijkt uit de landeninformatie waarover de Raad heden beschikt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit het buitenland louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de taliban weinig of geen achtergrondinformatie hebben omtrent personen die terugkeren uit het buitenland (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99) en dat hen in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd.

De Raad kan niet inzien waarom iemand met het profiel van verzoeker in Afghanistan, ongeacht de regio, heden argwanend zou worden bekeken of zou worden gestigmatiseerd of uitgesloten. Het ontbreken van een

monitoring van personen die uit Europa zijn teruggekeerd naar Afghanistan en de anekdotische berichtgeving inzake de problemen die personen, met een heel ander profiel dan verzoeker, na hun terugkeer ondervonden laat hier niet anders over denken.

Ook verzoekers uiteenzetting omtrent de situatie van vrouwen en etnische minderheden is in casu niet dienstig. Verzoeker is immers een man die niet tot een etnische minderheid behoort.

Uit de verklaringen die verzoeker aflegde blijkt ook dat hij verwanten heeft in Afghanistan waarop hij kan terugvallen (cf. gehoorverslag dd. 7 september 2023, blz. 9). Zijn toelichting dat een sociaal netwerk belangrijk is impliceert dan ook niet dat een dienstig gegeven uit het oog werd verloren.

De door verzoeker aangebrachte citaten uit tal van verslagen en arresten leiden niet tot een ander besluit.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie werd geschonden.

3.2.7. Verzoeker houdt ook voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad merkt op dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zijn asielaanvraag kan, gelet op de reeds gedane vaststellingen, evenmin aanleiding geven tot het besluit dat hij het slachtoffer dreigt te worden van dergelijke ernstige schade.

Verzoeker geeft in zijn middel aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan geen basis kan zijn om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Hij geeft een uitvoerige uiteenzetting omtrent de humanitaire en socio-economische toestand door de jaren heen in zijn land van herkomst.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier en de door verzoeker aangebrachte inlichtingen kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe

wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven moet worden aangegeven dat niet blijkt dat verzoekers familie hem hulp zal weigeren bij een terugkeer naar Afghanistan.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving en adviezen wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat het bronnenmateriaal beperkt is toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken. Tevens kan nog worden geduïd dat UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (cf. UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die gericht waren tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (cf. EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het gegeven dat hij enige tijd in Europa heeft verbleven laat, in tegenstelling tot wat hij meent, niet toe te oordelen dat hij een groter risico loopt dan een ander Afghaans burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre verzoeker stelt dat het gegeven dat hij *“psychisch kwetsbaar is”* in aanmerking diende te worden genomen als een element dat de kans verhoogt dat hij het slachtoffer wordt van willekeurig geweld moet worden herhaald dat hij aangaf geen psychische problemen te hebben en dat hij, in ieder geval niet verduidelijkt hoe uit het gegeven dat hij dergelijke problemen zou hebben zou kunnen worden afgeleid dat hij meer dan iemand anders het slachtoffer kan worden van willekeurig geweld. Verzoeker toont, gelet op zijn handelen na de situatie die hij in Iran meemaakte – hij reisde door verschillende landen en begon te werken in België –, niet aan dat hij echt wordt gehinderd door enig psychisch probleem en uit zijn optreden blijkt dat hij zeer zelfredzaam is.

De grief die verzoeker ontwikkelt betreffende het beleid van de taliban en zijn verwijzing naar de strenge straffen die werden ingevoerd voor personen die bepaalde regels miskennen geeft op zich ook geen aanleiding tot de conclusie dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van verzoekers uiteenzetting kan niet worden besloten dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

3.2.8. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker ook niet aan dat verweerder enig bepaling die is opgenomen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier

De griffier De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK